

اثربخشی روان‌درمانی وجودی بر بهبود تحمل بلا تکلیفی بیماران مبتلا به اختلال وسواس فکری - عملی

زینب صمدپور

کارشناسی ارشد مشاوره خانواده دانشگاه آزاد اسلامی واحد قوچان

چکیده

مقدمه: اختلال وسواس فکری- عملی بیماری جدی و ناتوان کننده است که با عوامل روان‌شناختی متعددی همبودی دارد. هدف از پژوهش حاضر، بررسی اثربخشی روان‌درمانی وجودی بر عدم تحمل بلا تکلیفی بیماران مبتلا به اختلال وسواس فکری - عملی بود. روش: این پژوهش، نیمه آزمایشی با طرح پیش آزمون- پس آزمون همراه با گروه کنترل بود. جامعه آماری پژوهش شامل همه بیماران مبتلا به اختلال وسواس مراجعه کننده به مراکز مشاوره و مددکاری شهر مشهد در سال ۱۴۰۱ بودند که از بین آنها ۳۰ نفر به صورت نمونه‌گیری هدفمند، انتخاب و به صورت تصادفی در دو گروه آزمایش ۱۵ نفر و کنترل ۱۵ نفر گمارده شدند. گروه آزمایش، تحت روان‌درمانی وجودی بصورت گروهی به مدت ۸ جلسه ۹۰ دقیقه‌ای در هر هفته دو جلسه قرار گرفتند. جهت جمع‌آوری داده‌ها از پرسشنامه‌های عدم تحمل بلا تکلیفی استفاده شد. داده‌ها با استفاده از آزمون تحلیل کوواریانس تک متغیره تحلیل شدند. یافته‌ها: نتایج نشان داد که با کنترل اثر پیش آزمون، بین میانگین نمرات پس آزمون گروه‌های آزمایش و گروه کنترل در متغیرهای عدم تحمل بلا تکلیفی تفاوت معناداری وجود داشت. نتیجه‌گیری: گروه درمانی وجودی بر بهبود عدم تحمل بلا تکلیفی بیماران مبتلا به اختلال وسواس فکری- عملی مؤثر بود. با توجه به نتایج این پژوهش، پیشنهاد می‌شود تا روان‌شناسان و روان‌درمانگران از این درمان به عنوان مداخله‌ای اثربخش در جهت کاهش مشکلات روان‌شناختی بیماران مبتلا به وسواس فکری- عملی بهره ببرند.

واژه‌های کلیدی: روان‌درمانی وجودی، عدم تحمل بلا تکلیفی، اختلال وسواس